

Kalp çekirdeğinin ateşte yanması

Ömer Öcalan: “Mesnevî’de geçen ‘Kalp çekirdeği nura inkılâp edinceye kadar ateşle yanması lâzım...’ cümlesini açıklar mısınız?”

Bahsedilen nur cümlesi Mesnevî-i Nuriye’nin Habbe’sinde geçmektedir.

Esasen habbe çekirdek demektir.

Temel çekirdek, kâinatın çekirdeği, nur-u Muhammedî’dir (asm).¹

Nur-u Muhammedî (asm), kâinat ağacının hem çekirdeği, hem meyvesidir.

Habbe’nin ikinci i’lem’inde Bedüzzaman bir esasa daha iner ve kâinat ağacının temeline insanı indirir. Hazret-i Muhammed (asm), mümessili bulunduğu insan cinsindendir.

Bedüzzaman’a göre, insan cinsi kâinat ağacının hem çekirdeği, hem meyvesidir.

Başka bir ifadeyle, âlemin biricik gayesi olan çekirdeği insandır.

Âlemin meyvesi olan insandan birini Cenâb-ı Hak İslâmiyet ağacına çekirdek yapmıştır. O nurlu çekirdek İslâmiyet’in hem kurucusu, hem esasıdır.

O nurlu çekirdeğin de bir çekirdeği vardır ki, o da kalptir.

İnsan kalbi, ihtiyaç sevkiyle, âlemin bütün zenginlikleriyle alâkadardır. Esmâ-i Hüsnâ’nın bütün nurlarına muhtaçtır.

Kalbin öyle bir kabiliyeti vardır ki, bir harita gibi bütün âlemi temsil ediyor, bütün kâinatı içinde saklıyor. Merkezinde Allah rızasından başka bir gaye kabul etmiyor. Ebediyetten ve bekadan başka bir şeye razı olmuyor.

Bedüzzaman’a göre, insanın da bir çekirdeği vardır: O da kalptir.

Bu çekirdek, ibadet ve ihlâs toprağında İslâmiyet suyu ile sulanarak iman hayatıyla filiz veriyor, ruh ile bütünleşiyor ve öyle bir yeşilleniyor ki, ruhun cismanî âlemine ruh oluyor.²

Bu şu demektir: Ruhun cismanî âlemi, dünyada ve âhirette bedenle girdiği âlemdir. Her iki âlemde ruh, her biri bir esmadan gelen binden fazla duygu ile hayatı tatmaktadır.

Bu duyguların komuta merkezi kalp çekirdeğidir. Kalp çekirdeği iman ile hayatlanırsa bütün duyguları can damarı gibi beslemektedir. Böylece iman ile

kemalini bulan insan kalbi, varlığının bütün manasını özünde saklamakta; ruha ruh olmaktadır.

Eğer kalp çekirdeği İslâm ahlâkı ile yeşermez, iman ile tatmin olup kemale ermez ve ibadet terbiyesiyle bütün duyguları beslemez ise, bu çekirdek kir pas tutar ve kendisini çürümeye bırakır.

Fakat çürümez. Çünkü bu bir insan kalbidir!

Bu çekirdeği ilk aslına döndürmek ve safi haline getirmek için günah kirlerinden tamamen arındırmak gerekiyor.

Bunun için de, ibadeti ve tövbesi yeterli olmadığında, ateşe atmaktan başka çare kalmıyor.

İşte cehennemin en büyük sebep-i hikmeti burada kendisini gösteriyor.

Nitekim cehennem yakıtının insanlar olduğunu vurgulayan âyetler,³ bu hakikati zihnimize nakşediyor gibidir.

Bedüzzaman bu âyetleri şöyle tefsir ediyor: “Eğer o kalp çekirdeği böyle bir terbiye görmezse, kuru bir çekirdek kalarak nura inkılâp edinceye kadar ateşle yanması lâzımdır.” ⁴

Şeddad b. Evs (r.a.) cehennem korkusundan uyuyamaz; yatağının içinde dönüp dururdu. “Ey Allah’ım! Ateşin korkusu beni uyutmuyor!” derdi ve kalkıp sabaha kadar namaz kılardı.

Abdullah b. Revâha (ra): “Allah’a yemin ederim ki kalbimde dünya sevgisi yoktur. Fakat ben Hz. Peygamber’i (asm) “İçinizden oraya (cehenneme) uğramayacak kimse yoktur. Bu, Rabb’inin üzerine almış olduğu kesinleşmiş bir hükümdür” (Meryem Sûresi: 71) âyetini okurken dinledim. İşte ben cehenneme uğradıktan sonra, oradan kurtulup kurtulamayacağımı bilmediğim için ağlıyorum.” ⁵ derdi.

Bedüzzaman’ın, haşir meydanını harmana benzetmesi de aynı hikmetin devamı niteliğindedir. Öyle ki, ekinler harmanda dövülerek, başaktaki meyve, sapından ve samanından ayrılır, arındırılır.

Bu temsil ile der ki Bedüzzaman: “Binaenaleyh, haşir meydanı da bir harmandır; kâinatın başak ve semeresi olan Benî Âdemi intizar etmektedir.”⁶

Bu bekleyiş, insanoğlunun af ile, mağfiret ile, lütuf ile ve şefaât ile olmazsa, ateş ile arındırılması, böylece kalp çekirdeğinin ilk günkü gibi temizlenip, cennete girmeyi hak eden bir nur topu haline gelmesi içindir.

Ateş, arınmaktır, taharettir, temizliktir!

Dipnotlar:

- 1- Mesnevî-i Nuriye, Yeni Asya Neşr., İstanbul, 1997, s. 99.
- 2- Mesnevî-i Nuriye, Yeni Asya Neşr., İstanbul, 1997, s. 100.
- 3- Bakara Sûresi: 24; Tahrim Sûresi: 6.
- 4- Mesnevî-i Nuriye, Yeni Asya Neşr., İstanbul, 1997, s. 100.
- 5- Muhammed Yusuf Kandehlevi, Hayatu's-Sahabe, Akçağ Yayınları: 3/334.
- 6- Mesnevî-i Nuriye, Yeni Asya Neşr., İstanbul, 1997, s. 100.